

Hvorfor Den barmhjertige Samaritaner?

Af Dean Andromidas

EIR, 4. august, 2017 – *EIR's* udgave af 21. juli var opbygget omkring temaet, »Hvordan vi kan redde vore glemte mænd og kvinder med Donald Trump«. Som en understregning af dette tema, viste vi en bemærkelsesværdig skulptur af »Den barmhjertige Samaritaner«, skabt af den amerikanske billedhugger John Quincy Adams Ward.

Kloge læsere fik øje på forbindelsen mellem dette tema og artiklerne, der rapporterede om den politiske kamp, som føres for at redde vores nation fra fire årtiers økonomisk og kulturel degeneration. Den økonomiske forfælgelse, der nu rammer millioner af mennesker, ses på mest dramatisk vis i rapporter fra New York City, hvor det hastige sammenbrud af infrastruktur kræver skabelsen af et nyt, produktivt kreditsystem, den omgående indførelse af Glass/Steagall-loven og en fremgangsmåde inden for økonomi og videnskab i overensstemmelse med Lyndon LaRouches *Fire Love*. Nogle af vore læsere, især de yngre, håbede ikke desto mindre at se lidt mere forklaring med hensyn til den »glemte mand«, og hvorfor, det blev kunstnerisk repræsenteret af denne særlige statue.

Denne artikel vil forhåbentlig udfylde de manglende brikker.

Den glemte mand igennem århundrederne

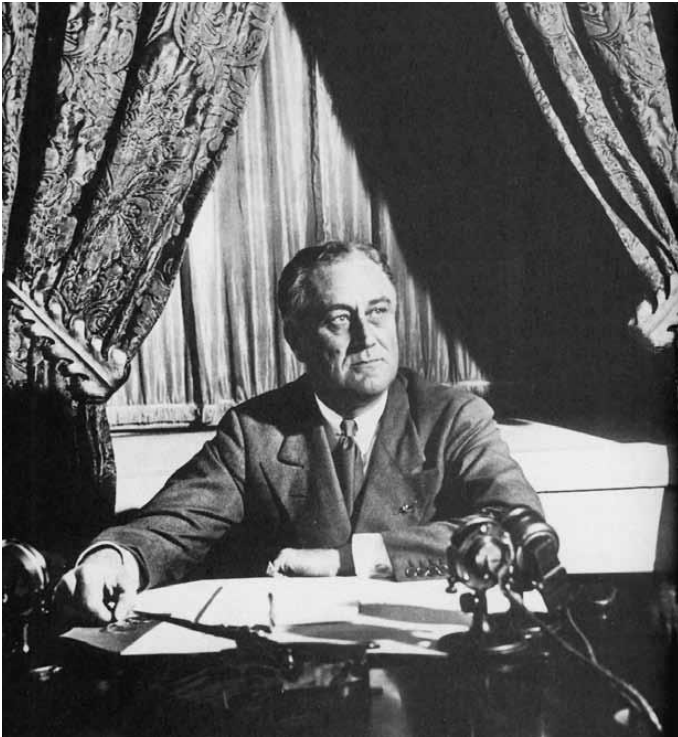
I vores tid, det 21. århundrede, bragte de nylige præsidentvalg de »glemte« mænd og kvinder i vores samfund, der var ladt i stikken af årtiers neoliberale politikker, som beroede på grådigheden hos et finansoligarki, og hvor Forfatningens grundlæggende tema om »det almene vel« næsten fuldstændigt forsvandt, frem i forgrunden. »Guds veje er uransagelige« og gav os en ny præsident, Donald Trump, der i sin sejrstale sidste november erklærede: »De glemte mænd og kvinder i vort land vil ikke længere blive glemt. Nu lytter alle til jer.« Han opfordrede dernæst til enhed, til, at både Demokrater

Den barmhjertige Samaritaner af John Quincy Adams Ward, 1867, Boston Public Gardens.

og Republikanere gik sammen og reddede landet fra den nuværende krise.

For nøjagtighedens skyld, og for yderligere at belyse, hvordan man opnår forandring, må det tilføjes, at det ikke var Donald Trump, der var den første til at identificere den »glemte mand« som vor tids centrale tema. Lyndon LaRouche erklærede det som sit tema i sin præsident

Roosevelt udsender sin første 'Fireside Chat' om den »glemte mand«, 7. april, 1932.

valgkampagne i 2000. LaRouche identificerede korrekt, at det, der rørte sig politisk i det amerikanske folk som en reaktion mod en mislykket økonomisk og finansiel politik voksede uretfærdigheder, ville vokse til en bevægelse, der, på den ene eller anden måde, ville feje de forudgående fire årtiers politikker til side.

Der skulle to katastrofale, præsidentielle administrationer til – der tilsammen fremmanede apokalypsens fire ryttere: erobring, krig, hungersnød og død – for at miscreditere det transatlantiske etablissemets politiske aksiomer, og for at denne nations glemte mænd og kvinder søgte en dramatisk ændring. I november sidste år blev deres stemmer så endelig hørt.

Alt imens valget af Trump har åbnet den dør, der havde været lukket under æraen med »Washington-konsensus«, så er den virkelige kamp først lige begyndt. Nationen må nu gennemføre de politikker, der kan sikre, at de »glemte mænd og kvinder i vort land ikke længere vil blive glemt ...«

Kampen foran os er intens, og fjenden er desperat.

Franklin Roosevelts korstog

Oprindelsen til den »glemte mand« som politisk tema fandt sted i midten af forrige århundrede, da det blev taget op af Franklin D. Roosevelt, der, ligesom Trump, stammede fra New York City. Roosevelt formulerede sit budskab i en radiotale den 7. april, 1932. Som alle ved, så fandt denne kampagne sted midt i den værste økonomiske krise, denne nation nogensinde har oplevet.

Alt imens man selv kan læse hele talen¹, så ønsker denne forfatter at trække nogle af de afgørende principper frem, som Roosevelt identificerede.

Ligesom Donald Trump skulle gøre det, mere end otte årtier senere, opfordrer FDR til enhed, konfronteret med den alvorlige krise, der bragte selve nationens fundament i fare. Han erklærer: »Jeg ønsker ikke at føle, at jeg taler til et Demokratisk publikum, eller at jeg selv blot taler som en Demokrat. Vore nationale anliggenders nuværende tilstand er for alvorlig til at blive anskuet gennem partiske øjne, for partiske formål.«

Dernæst nævner FDR mobiliseringen under Første Verdenskrig, hvor han, som viceflådeminister, spillede en vigtig rolle:

For femten år siden kaldte min officielle pligt mig til at blive en aktiv del i en stor, national nødsituation, Verdenskrigen. Successen dengang skyldtes et lederskab, hvis vision gik ud over den frygtsomme og meningsløse gestus, at sende en lille hær bestående af 150.000 trænedede soldater og almindelige flådeenheder til at komme vore allierede til undsætning. Den tids generalskab udtænkte en hel nation, der var mobiliseret til krig, økonomiske, industrielle, sociale og militære resurser samlet til en stor enhed, der var i stand til, og faktisk i færd med, at kaste i vægtskålene ti millioner mænd, udstyret med fysiske fornødenheder og holdt oppe af den erkendelse, at de bag sig havde den forenede indsats af 110.000.000 mennesker. Det var en storslået plan, fordi den var bygget fra bunden og op, og ikke fra toppen og ned.

Roosevelt tilføjer:

»Efter mit velovervejede skøn, står nationen i dag over for en mere alvorlig nødsituation end i 1917«, og disse ulykkelige tider fordrer skabelsen af planer, der beror på de glemte, de uorganiserede med de uundværlige enheder af økonomisk magt, for planer som dem fra 1917, der bygger fra bunden og op og ikke fra toppen og ned, der atter sætter sin lid til den glemte mand i bunden af den økonomiske pyramide.

FDR identificerer dernæst, hvem, den »glemte mand« er, og hvorfor han lider. Ligesom Lyndon LaRouche har angrebet dem, der er fortalere for magien i »frimarkedsreformer«, så anklager FDR, »Det er de tankeløses vane, i tider som de nuværende, at vende sig mod den økonomiske magis illusioner«. Han tilføjer, at mens en forøgelse af statens udgifter til offentlige arbejder for at skabe nødbeskæftigelse »blot ville være en lappeløsning, så må en reel, økonomisk kur behandle bakterien i systemet snarere end at behandle de udvendige symptomer«.

En af disse »bakterier« var det faktum, at landmændene og landets landbrugssektor, som på det tidspunkt udgjorde næsten 50 % af befolkningen, fik priser for deres produkter, der var lavere end omkostningerne ved produktionen og således fjernede halvdelen af landets købekraft. Mens fødevarekarteller således mente, de tjente profit på det »frie marked« betingelser, mistede amerikansk industri halvdelen af sit hjemmemarked.

I dag ser vi den samme udnyttelse i den kendsgerning, at de glemte mænd og kvinder i det 21. århundrede får

¹ <http://newdeal.feri.org/speeches/1932c.htm>

Præsident Franklin D. Roosevelt taler med en 'home-steader', en selvstændig farmer, i North Dakota, 1936.

udbetalt lønninger, der ikke gør det muligt for dem at forsørge sig selv eller deres familier. Denne ødelæggelse af social reproduktion fratager nationen den fremtidige generation af faglærte arbejdere, videnskabsfolk, læger og andre, der udgør fundamentet for enhver nation, der har fremgang.

I sin tale af 7. april, 1932, anklager FDR, at, alt imens den foregående Hoover-administration havde skabt en \$2 mia. stor fond for at redde de store banker og selskaber, så adresserede denne fond ikke den glemte husejer og selvstændige landmand, der i stort tal blev sat ud gennem tvangsauktioner af deres ejendomme. Hoovers bailout hjalp de store banker, der var engageret i spekulation, ikke de små, lokale banker eller lokale sparekasser, der servicerede den lokale økonomi. FDR erklærer: »Det bør her være selve regeringens mål at yde mindst lige så meget assistance til den lille mand, som den nu yder de store banker og selskaber. Dette er endnu et eksempel på at bygge fra bunden og op.« Et år senere skulle FDR løse dette problem gennem Glass/Steagall-loven og den Nationale Boliglov (1934).

I sin radiotales slutning kritiserer FDR Hoover-administrationen, og han gør det i et meget bestemt sprog; et sprog, der præcis passer på beskrivelsen af den anskuelse og de handlinger, som vort nuværende, neoliberale establishment har praktiseret i løbet af de seneste seksten-plus år.

Men de synes ikke at bekymre den nationale administration, der kun kan tænke i form af toppen af den sociale og økonomiske struktur. Den har søgt midlertidig lettelse fra toppen og ned snarere end permanent lettelse fra bunden og op. Den har slet ikke planlagt forud på en omfattende måde. Den har ventet, indtil noget revnede, og har dernæst i sidste øjeblik søgt at forhindre totalt kollaps.

Det er på høje tid at komme tilbage til det basale. Det er på høje tid, at vi modigt indrømmer, at vi befinder os midt i en nødsituation, der mindst kan sidestilles med krig. Lad os mobilisere for at imødegå den.

Kristus og den glemte mand

Ud fra et kristent standpunkt er Roosevelts berømte tale ligesom en moderne ligning, der svarer til det Nye Testaments *Den barmhjertige Samaritaner*. Kristus tjente tydeligvis »fra bunden og op« blandt de glemte mænd og kvinder for at bringe »Guds rige på Jord, som det er i Himlene«.

Ligningen er tilstrækkelig kort til at gengive her:

25. Da rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

26. Han sagde til ham: »Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?«

27. Manden svarede: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.«

28. Jesus sagde: »Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve.«

29. Men han ville retfærdiggøre sig selv og spurgte Jesus: »Hvem er så min næste?«

30. Jesus svarede og sagde: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød.

31. Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi.

32. Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; og så han så ham og gik forbi.

33. Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

34. Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

35. Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.

36. Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?«

37. Den lovkyndige svarede: »Han, som viste ham barmhjertighed.« Og Jesus sagde: »Gå du hen og gør ligeså!«

Lukas, kapitel 10 vers 25-37 (det danske bibelselskabs oversættelse.)

Den moderne parallel er for åbenlys til at dvæle ved. Den nøgne og forslåede rejsende er den »glemte mand« og repræsenterer vort samfunds umenneskelige tilstand, der i øjeblikket betegner hele klasser af mennesker som »unyttige spisere« eller, for at bruge Hillary Clintons sprogbrug, »de ynkværdige«. Den »lovkyndige« repræsenterer dem, der kræver »regering ved lov« ('lovens hersken') og nægter mennesket retfærdighed, det princip, på hvilket alt, der er betegnelsen »lov« værdigt, beror. »Præsten« er ypperstepræsten for det frie marked, der ikke står for andet en kultmagi for at kontrollere menneskers tanker og liv. »Levitten« er denne ypperstepræsts lakaj, der gør det beskidte arbejde for sin »retfærdige« belønning. Og den barmhjertige samaritaner er det, vi alle må blive til, hvis vi skal redde vor nation, og menneskeheden.

Hvorfor udtrykke et universelt princip gennem et kunstværk?

Alt imens valget af Den barmhjertige Samaritaner som EIR's forsidebillede forhåbentligt nu er tilstrækkeligt klart, så er spørgsmålet fortsat: hvorfor repræsentere det gennem et kunstværk? Der findes mange stærke fotografiske afbildninger af gårdsdagens og nutidens glemte mænd og kvinder. Men et sådant billede ville kun være den halve historie; det ville kun vise lidelsen uden hjælpemidlet!

John Quincy Adams Wards *Den barmhjertige Samaritaner* er især velegnet til opgaven. Ward var en af de første, sande billedhugger-kunstnere i Amerika. Blandt hans bedst kendte værker er George Washington, der træder frem for at aflægge eden som præsident, og som står foran Federal Hall i New York City.

Den barmhjertige Samaritaner er en del af et større monument ved navn Ether Memorial (Ætermindesmærket), der mindes udviklingen af æter som en velsignelse for menneskeheden og lægevidenskaben. Figureerne kan måske slå betragteren som værende temmelig grove eller med stærkt fremhævede kanter: dette skyldes, at det står på toppen af en søjle, der er mere end tredive fod høj (ca. 9 meter) og ses fra en afstand af mindst fyre eller halvtreds fod (12 til 15 meter). Uden den skulpturelle affekt, ville figurernes træk ikke kunne skelnes.

Der findes mange kunstneriske afbildninger af *Den barmhjertige Samaritaner*, både som statuer og malerier, men få har valgt samme fremstilling som Wards skulptur. Rembrandt udførte et maleri, der viste den barmhjertige samaritaner, der bringer den rejsende til et herberg på sit æsel. Den samme scene er udført i glasmaleri af Wards gode ven og kunstnerkollega, John LaFarge (Trinity Church, Buffalo). Rembrandt udførte også mange studier af ligningen i blæktegninger så vel som i raderinger. Ikke desto mindre er *Den barmhjertige Samaritaner* som skulptur sjælden, og de eksempler, der findes, er ikke så vellykkede som Wards.

Kunstneren valgte et meget intimt arrangement, hvor den barmhjertige samaritaner holder den sårede rejsende i sin arm, mens han behandler hans sår. Her har vi *ondska-ben*: den forslåede og udplyndrede rejsende, vores glemte

mand; og *kuren*, i skikkelse af den barmhjertige samaritaner, der behandler den overfaldne. Kunstneren har naturligvis søgt at fremkalde billedet af 'kærlighed' (engelsk: *charity*), som det omtales i Paulus' 1. korintherbrev, kapitel 13.²

'Kærlighed' (i Paulus' forståelse) er en form for kærlighed, der adskiller sig fra kærligheden mellem mor og barn, mand og kone, bror og søster. Lyndon LaRouche definerer ligeledes 'kærlighed' i en kommentar til Dantes *Commedia (Den guddommelige komedie)*, hvor han skriver:

Tilfældet med personen i »Skærsilden« hjælper med at instruere os i, at, for at virkeliggøre den høje selv-interesse i det Gode, er det ikke tilstrækkeligt at kunne erkende beskrivelsen af det gode, eller endda at være inspireret af ønsket om at opnå det, han beskriver som det Gode. Vi må blive gode; vi må, i impulser med hensyn til vores umiddelbare selv-interesse, være styret af det gode. Dette Gode må blive vores umiddelbare selv-interesse, vores umiddelbare motivering i ethvert aspekt af vores personlige liv. At opnå denne overensstemmelse mellem personlig selv-interesserende impulser og tjeneste for det Gode, er den »paradisiske« tilstand ...

Dette frembyder den største udfordring for kunstneren, og især for billedhuggeren, der må fremkalde en intellektuel og følelsesmæssig respons fra beskueren gennem stenens hårde, kolde medium. For ham må 'kærlighed' også være et kunstnerisk princip; uden det er hans værk »som et rungende malm eller en klingende bjælde«. Det er dette princip om 'kærlighed', der indblæser liv i sten.

Der findes ingen formel for at opnå dette; jo, vi ser det klart i Wards fremstilling af den barmhjertige samaritans ansigt, og også, utroligt nok, i hans hænder, den ene, der nænsomt holder den rejsendes skulder, og den anden, der meget nænsomt, endda forsigtigt, behandler sårene for at undgå at tilføje mere smerte til hans angreb. Skulpturen afbilder virkelig de »selv-interesserende impulser og tjeneste for det Gode ...«³

EIR har således mønstret Wards kunstværk til at blive en indsats for at mobilisere borgere til ikke blot at gøre gode gerninger, men til at gøre samfundet godt ved at tilslutte sig vore politiske bestræbelser.

Denne artikel forekommer første gang i Executive Intelligence Review, EIR, 11. august, 2017. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk. (-red.)

² <http://www.e-latin.dk/kristendom/Korintherbrevet.htm>

Det græske ord, der bruges i NT, er agape, det kristne kærlighedsbegreb, forskelligt fra eros. Det dækker ifølge NT en ofrende, selvhengivende kærlighed, som »ikke søger sit eget« (1. Kor. 13,5).

³ Den engelske glose 'self-interested' betyder normalt 'selvsk egeninteresse', men skal her muligvis opfattes mere som 'autentisk interesse', dvs., en ægte, uegennyttig interesse for andre, der er udviklet i det pgl. menneske; dvs. 'næstekærlighed'. (-red.)